

Імёны

Гурт «PRAвакацыя»:

«АДЗІН ГОЛАС ДОБРА, А ДВА — ЯШЧЭ ЛЕПШ!»

Спачатку кожны з іх марыў стаць вядомым салістам, а зараз яны ў складзе дуэта разам скараюць музычныя вяршыні. Арцём САЛАДУХА і Марк ВОЙТКА вось ужо тры гады спяваюць у гурце «PRAвакацыя», радуюць публіку новымі хітамі і не збіраюцца спыняцца на дасягнутым поспеху. Дарэчы, калектыў у 2016 годзе быў прызнаны найлепшым беларускім поп-гуртом па версіі музычнага тэлеканала «RUTV: Беларусь» і па выніках народнага галасавання.

— Як утварылася «PRAвакацыя»?

Марк Войтка:

— Усё пачалося вясной 2015 года. Ніякіх кастынгаў не было. Мы проста пераможцы па жыцці. (Смяюцца.) Нам пашанцавала сустрэць прадзюсара Анатоля Чэпікава, ну, дакладней гэта ён сустрэў нас на канцэрце ў Беларускай дзяржаўнай універсітэцкай культуры і мастацтваў і прапанаваў паспрабаваць пасупрацоўнічаць.

— У назву гурта ўкладзены нейкі таемны сэнс?

Арцём Саладуха:

— Насамрэч усё вельмі проста. Сваёй музыкай мы імкнёмся правакаваць усіх людзей на танцы і добры настрой. А вось самі на правакацыі стараемся не паддавацца.

— Вы памятаеце сваё першае сумеснае выступленне?

Арцём Саладуха:

— Вядома, такое, як нам здаецца, заўсёды запамінаецца. Наша першае выступленне з вялікай праграмай прайшло на Дні горада ў Наваполацку 12 ліпеня 2015 года, праз два месяцы пасля заснавання калектыву. Мы моцна хваляваліся, але дзякуючы добраму прыёму глядачоў усё прайшло выдатна. Эмоцыі зашкальвалі, было вельмі незвычайна адчуваць сябе артыстамі, якіх слухаюць тысячы людзей.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Хвіліна славы

«АДЦІСНУЦЬ» РЭКОРД

ЯК РАТАВАЛЬНІК ТРАПІЎ У КНІГУ ГІНЕСА

«Знакамітаць? Я сябе ёй не адчуваю. Жыву такім жа жыццём, як і раней, — трэніроўкі і работа па раскладзе», — кажа Яўген ЛОСЬ, пажарны-ратавальнік з Бабруйска. У лістападзе ён трапіў у Кнігу рэкордаў Гінеса. За хвіліну хлопец змог адціснуцца на брусах 67 разоў з дадатковай вагой 18,2 кілаграма.

Па першай адукацыі Яўген — тэхнік-электрык. Скончыў каледж, два гады адпрацаваў на будоўлі. І сышоў: не яго гэта. Будучую прафесію хлопец захацеў звязаць са спортам. Паступіў на факультэт фізічнага выхавання БДПУ імя Максіма Танка. А ў 2012 годзе прыйшоў у пажарную частку — па экстрым і працу на карысць грамадства.

Свой першы выклік выразна памятае дагэтуль:

— Я тады яшчэ курсантам быў, «на тэлефоне» сядзеў. Прыйшло паведамленне: пажар на вуліцы Чапаева. Быў позні вечар, мы аддзяленнем выехалі на месца, а там дом гарыць адкрытым полымем, шыфер страляе. Я глядзеў на калег — для іх гэта была звычайная справа, яны не мітусіліся. А ў мяне эмоцыі «вышэй даху», столькі лішніх рухаў было... Бегаў, ва ўсіх пытаўся, што мне рабіць, што браць.

Вопыт прыйшоў хутка. Як і звычка быць заўсёды напалатове, нават у паўсядзённым жыцці. Праўда, жонка і бацькі за Жэню ўсё роўна хвалююцца, таму пасля выклікаў ён заўсёды перазвоньвае родным, каб сказаць, што ўсё добра.

Спортам хлопец займаецца яшчэ са школьных гадоў. Хадзіў з сябрамі на турнікі, вучыўся выконваць трукі.

(Заканчэнне на 3-й стар. «ЧЗ».)

Нечакана!

КАБ ЖЫЛІ САМАЛЁТЫ Ў ПАЛЁТАХ

На зямлі іх абслугоўвае авіятэхнік-дзяўчына

У кампаніі «Белавія» Вольга ВЕНСКАЯ працуе чатыры гады. Гэта невысокая зграбная дзяўчына мяняе маторы, фільтры, масла. Яе рэдка можна ўбачыць з манікюрам, а ў тэлефоне няма ніводнага фота з самалётам: навошта, калі кожны працоўны дзень бачыш іх вельмі блізка?

Самалёты Вольга палюбіла ў 16 гадоў — пасля скачка з парашутам. На аванцюрку падбіла сяброўку — дзяўчына пагадзілася пайсці з ёй за кампанію. Праўда, думала, што абмяжуецца толькі заняткамі, а як справа дойдзе да самога скачка, пастаіць збоку, бо баялася вышыні. «Калі села ў самалёт, казалі, што зваротнага шляху няма: спусцішся толькі з парашутам», — з усмешкай успамінае Вольга. Скакала яна, дарэчы, тройчы — з вышыні 800 і 1000 метраў. Прызнаецца, што першы раз аказаўся самы просты, бо не ведаеш, чаго чакаць. А вось на трэці было страшна: пакуль дзяўчына ўзнімалася ў паветра на самалёце, дрыжалі калені.

Пасля школы мінчанка хацела паступаць вучыцца на лётчыка, але ў ваенную акадэмію не прайшла па здароўі. Тады выбрала ў Мінскім дзяржаўным вышэйшым авіяцыйным каледжы спецыяльнасць «Тэхнічная эксплуатацыя паветраных суднаў і рухавікоў». У сваёй групе Вольга была адзінай дзяўчынай.

— Дыскамфорту сярод хлопцаў я не адчувала, бо ў дзяцінстве праводзіла канікулы ў бабулі разам з братамі, — дзеліцца яна.

Вучоба давалася нескладана. «Калі ёсць жаданне, то ўсё атрымаецца. А калі няма — будзеш хадзіць і скардзіцца, якія дрэнныя выкладчыкі», — жартуе суразмоўніца.

Выбар месца працы ў авіятэхнікаў у нашай краіне невялікі: аэраклубы, Мінскі і Аршанскі авіярамонтныя заводы, кампанія «Трансавія-экспарт», якая займаецца грузавымі перавозкамі. Вольга па размеркаванні трапіла ў «Белавія»: вельмі хацела менавіта туды.

Разам з ёй у змене працуе чалавек 20. Усе мужчыны.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Фота Яўгенія Нікіяраваў.